

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font El Punt

Plana 12 Data 6 de febrer de 2011

Política

[Enviar un comentari](#)

La crònica

La cançó enfadosa de quan hi ha eleccions

06/02/11 02:00 - [D. Bruguée](#)

Un dinar d'alcaldes de l'àrea urbana en motiu de les Fires de Sant Narcís, ja fa una colla d'anys Foto: M.LLADÓ. [1](#)

Hi ha un ventall de propostes que no hi ha voluntat de complir. Toquen

Des d'ara mateix i fins al 22 de maig, dia que hi haurà les eleccions municipals, se sentiran moltes propostes. Tot seran bones intencions i promeses. El “jo faria” i “si nosaltres hi fóssim, això no passaria”. Però moltes de les propostes no es portaran mai a terme. Probablement perquè qui les fa, pot perdre. O si guanya es pot escudar en la crisi, les concessions que ha de fer al soci de govern i mil històries més. Però després hi ha un altre ventall de propostes que queden bé. Són correctes i, en molts casos, toquen. Però només és això: un escrit sobre el programa perquè de voluntat de dur-la a terme no n'hi haurà cap ni una. Però quan hi torni a haver eleccions, les tornaran a fer. Perquè tornarà a tocar.

És el que passa sempre que es comença a sentir flaire de municipals amb l'àrea urbana de Girona. Aquesta setmana, una candidata a l'alcaldia parlava d'un pacte per Girona amb tots els agents de la capital i l'àrea urbana. I fa quatre anys, ho deia la seva predecessora. I quatre anys abans, la seva predecessora ja ho deia. Però tampoc és imputable a aquesta candidata, perquè els dels partits contraris han fet exactament el mateix. I tampoc això és culpa dels polítics de la capital. Perquè als pobles del voltant, de fet, ja els acaba anant bé. Perquè tots acaben anant a la seva i l'acord de fa uns anys en el sentit que cada un ha de diferenciar-se de la resta per alguna individualitat ha acabat en no-res. Tots han acabat fent els seus polígons industrials, les urbanitzacions que han convertit camps en voreres sense pisos i no coordinant-se els uns amb els altres.

Quan es tracta d'un gran centre comercial, d'indústria i paisatge ningú vol donar res al del costat. Però és clar, quan es tracta de repartir el pas d'infraestructures pel territori, temes de seguretat o alumnes nouvinguts, llavors tothom es recorda del veí. És allò que en anglès en diuen *not in my back yard*. És a dir, sí. Però no al pati de casa meva. Però aquests mesos tothom es voldrà coordinar i fer grans pactes. Toca.